

*Nustok tikėti melais apie tai, kas esi –
tapk tuo, kuo nusipelnei būti*

#1
PASAULINIS
LEIDYBOS
FENOMENAS

Mergyt, atmerk akis

RACHEL HOLLIS

RACHEL HOLLIS

Mergyt, atmerk akis

Iš anglų kalbos vertė
JURGITA JĖRINAITĖ

ĮŽANGA

Ei, mergyt, sveika!

Pradedu nuo pirmo didelio laiško, kuriame išsakysiu viską, ko tikiuosi iš tavęs, šios knygos skaitytojos. Čia atskleisiu savo ketinimus ir, jeigu jau pasiryžai skaityti toliau, pasakysiu, ko tikėtis. Šis skyrius svarbus tai, kuri dabar stovi knygyne ir mėgina apsispręsti, ar pirkti šią knygą ar, tarkim, *Tvarkingų namų stebuklą*^{*}, – taigi žodžiai, kuriuos dabar skaito, viską nulems. Atrodo, nemenkas spaudimas vienam laiškui, bet taip jau yra.

Ši knyga yra apie virtinę skaudaus melo ir vieną svarbią tiesą.

Kokią tiesą? Tu pati esi atsakinga už tai, kuo tampi, kokia esi ir ar esi laiminga. Tai faktas, kurį turi įsisąmoninti.

^{*} Autorė Mary Condo.

Nesuprask manęs klaidingai. Pasakosiu šimtus juokingų, keistų, trikdančių, liūdnuų ar beprotiškų istorijų, bet kiekvienos iš jų šerdis – *Pinterest* verta tiesa: *tu pati* esi savo gyvenimo kūrėja.

Vis dėlto tiesa niekada neatrodys tikėtina, jeigu neperprasi melo, kuris jai kliudo. Nepaprastai svarbu suvokti, kad pati pasirenki būti laiminga, pati kontroliuoji savo gyvenimą. Tai tarsi užrašas, kurį stveriname abiem rankomis ir pasikabiname ant lentos, kad nuolat prisimintume... tačiau turi suprasti ne tik tai.

Privalai pažinti ir sistemingai sunaikinti kiekvieną melą, kuriuo save įtikinėjai visą gyvenimą.

Kodėl?

Nes neįmanoma keliauti toliau, *pasikeisti* neišsiaiškinus, kas esi. Privalu ir būtina suprasti tai, kuo esi pratusi tikėti.

Ar kada nors buvai įsitikinusi, kad esi nepakankamai gera? Kad nesi pakankamai liekna? Kad neverta meilės? Kad esi bloga motina? Ar niekad neatrodė, kad esi pati kalta, jog su tavimi blogai elgiasi? Kad nieko nepasieksi?

Gryniausias melas.

Pramanai, įpiršti visuomenės, žiniasklaidos, mūsų giminės ar tiesiog, – ir čia išryškėja mano, kaip sekmininkės įsitikinimai, – kylantys iš paties Velnio. Toks melas pavojingas, jis niokoja mūsų savivertės jausmą, sugebėjimą veikti. Blogiausia, kad mes apskritai retai kada išgirstame mus apraizgiusius pramanus, nes jie taip garsiai ir ilgai būgnijo mūsų ausyse, jog tapo baltuoju triukšmu. Neapykantos sklidini pasakojimai pasiekia mus kiekvieną dieną, o mes net nesuvokiame, kad jie yra. Norėdamos tobulėti kaip asmenybės, turime atpažinti melą apie save, kuriuo įpratome tikėti. Jeigu sugebėsime pastebėti savo sunkumų

priežastis ir suprasime, kad pajėgiame juos nugalėti, tada tikrai iš esmės pakeisime savo kelionės trajektoriją.

Štai kodėl darau tai, ką darau. Kuriu svetainę ir pasakoju, kaip pasigaminti akį traukiančią stalo puošmeną, kaip auklėti švelnumu ar sustiprinti santuoką. Štai kodėl išmėginau trisdešimt skirtingų būdų išvalyti per priekį kraunamą skalbyklę, prieš mokydama to savo auditoriją. Štai kodėl išmanau tobulas balzaminio acto ir citrinų sulčių proporcijas, kad kepsnio skonis būtų nepakartojamas. Žinoma, savo auditorijai pateikiu daug įvairiausių temų, bet visos jos turi kai ką bendra: tai sudėtinės mano gyvenimo dalys ir noriu, kad jos būtų geros. Straipsniuose matyti, kaip augu pati ir skatinu moteris tai daryti. Jeigu imčiausi namų mokymo, mezgimo, fotografijos ar makramė, dėl to tobulėčiau ir kelčiau ūpą savo draugėms. Bet aš tuo neužsiimu. Mane domina gyvenimo būdas, todėl dėmesį sutelkiu į turinį, slypintį „gyvenimo būdo žiniasklaidos“ apibrėžime.

Jau savo karjeros pradžioje pastebėjau, kad daug moterų žiūri į vaizdingus gyvenimo būdo pavyzdžius kaip į tai, kas *turėtų* jas įkvėpti. Daug tų vaizdų išties neįgyvendinami – tai dar vienas mums primestas melas, tad iš karto nutariau būti sąžininga. Priesiekiau būti natūrali ir nuoširdi, ir dalijausi ne tik nuostabiai papuoštų keksiukų nuotraukomis, bet ir savo nuotrauka, kai ištiko veido paralyžius. Jeigu apsilankydavau kokioje prašmatnioje vietoje, pavyzdžiui, Oskarų teikimo ceremonijoje, atsverdavau tai įrašų apie kančias metant svorį ar savo nuotraukomis, kur esu dvidešimčia kilogramų sunkesnė. Kalbėjau apie viską: santuokos sunkumus, depresiją po gimdymo, pavydą, baimę, pyktį, jausmą, kad esu bjauri, neverta, nemylima. Mėginau visiškai atvirai atskleisti, kas esu ir iš kur atėjau. Rimtai, garsiausias mano

darbas yra nuotrauka internete: strijos ant mano subliuškusio pilvo. Nepaisant to...

Nepaisant to sulaukiu žinučių. Moterys iš viso pasaulio siunčia elektroninius laiškus ir klausia manęs, kaip sugebu su visu tuo tvarkytis – o jos juk taip kankinasi. Tuose laiškuose jaučiu skausmą. Girdžiu gėdą žodžiuose, kuriais jos nusako savo problemas, ir man skauda širdį.

Taigi rašau joms atsakymus. Kiekvienai sakau, kokia graži ir stipri ji yra. Vadinu *kovotojomis*, *drąsuolėmis*, *karžygėmis*. Raginu nepasiduoti. Tai atrodo tinkami žodžiai visai nepažįstamoms. Tačiau tai ne viskas, ką noriu pasakyti. Ne tuos žodžius sakyčiau kenčiančiai savo seseriai ar geriausiai draugei. Ne tai norėčiau pasakyti jaunesnei sau. Dėl to, kad artimiausioms aš esu ramtis ir padrašinimas... bet absoliučiai atsisakau klausytis savigraužos.

Tiesa ta, kad *tu esi* stipri, drąsi ir kovinga... kadangi sakau tai tau, sakau todėl, kad noriu, jog išvystum tuos bruožus savyje. Noriu pačiuoti už pečių ir papurtyti, kad dantys subarškėtų. Noriu lįsti tau į akis, kol išdrįsi jas pakelti ir pati pamatyti atsakymą. Noriu šaukti iš visų plaučių, kol suprasi vieną didžią tiesą: pati esi savo gyvenimo šeimininkė! Gavai vieną ir vienintelį gyvenimą, ir tas gyvenimas eina pro šalį. Liaukis save graužusi, po galais, ir neleisk, kad kiti tai darytų. Liaukis tenkintis mažmožiais, esi nusipelniusi daugiau. Liaukis pirkti daiktus, kurių negali sau leisti, kad padarytum įspūdį žmonėms, kurie tau netgi nepatinka. Liaukis tramdyti savo jausmus ir pradėk juos išgyventi. Nustok pirkti vaikų meilę už maistą, draugystę ar žaislus, nes taip lengviau, nei būti motina. Nustok skriausti savo kūną ir protą. Liaukis! Nušok nuo nesibaigiančių bėgių. Tavo

gyvenimas turėtų būti kelionė iš vienos unikalios vietos į kitą, o ne karuselė, kuri vis sugrąžina ten, kur jau buvai.

Tavo gyvenimas neturi atrodyti taip, kaip mano. Po šimts, neprivalai stengtis, kad jis būtų panašus nė į kieno nors kito, jis turi būti toks, kokį pati susikūrei.

Ar bus sunku? Be abejo! Tačiau pasirinkusi lengvesnę išeitį liksi ant sofos, tik dvidešimčia kilogramų sunkesnė, o gyvenimas plauks pro šalį.

Ar pajusi permainą per naktį? Norėtum! Tai visą gyvenimą trunkantis procesas. Išmėginsi įvairias priemones ir metodus, kai kurie atrodys neblogi, vienas – puikus, o trisdešimt septyni – šlamštas. Kitą dieną atsikelsi ir darysi viską iš naujo. Ir vėl. Ir vėl.

Ir susimausi.

Patirsi atkrytį. Sukimši pusę gimtadienio torto, kai niekas nematys, aprėksi vyrą arba visą mėnesį gersi per daug vyno. Leisiesi pasroviui, nes toks gyvenimas ir taip nutinka. Tačiau supratusi, kad kontrolė iš tiesų *tavo* rankose, atsikelsi ir pamėginsi dar kartą. Ir taip bus tol, kol valdyti pačiai taps natūraliau nei numoti ranka. Tai virs gyvenimo būdu ir tu tapsi žmogumi, ko-kiu nori būti.

Šią akimirką, prieš pradedant, verta paklausti, ar tikėjimas gali ką nors pakeisti. Esu auginta krikščioniškai – išmokyta, kad Dievas viską valdo, kad Jis suplanavo mano gyvenimą, ir iki kaulų smegenų tuo tikiu. Tikiu, kad Dievas myli kiekvieną besąlygiškai, tik nemanau, jog tai reiškia, kad turime švaistyti gautas dovanas ir talentus, nes ir taip esame pakankamai geri. Vikšras yra nuostabus, bet jeigu jis sustotų toje stadijoje, jeigu nuspręstų, kad *tiek ir pakanka*, netektume nuostabaus padaro, kuriuo jis virsta.

Esi daug geresnė nei esi dabar.

Būtent tai noriu pasakyti moterims, kurios rašo man prašydamos patarti. Galbūt nebus malonu išgirsti, bet tau privalu žinoti vieną gerą tiesą: gali daugiau, negu darai dabar, ir tik tavo reikalas, kaip pasinaudosi šia tiesa.

Taip man gimė mintis: o jeigu parašyčiau knygą apie tai, su kokiais sunkumais susidūriau, ir paaiškinčiau, kas man padėjo palaipsniui tuos sunkumus įveikti? Jeigu papasakočiau apie visas savo nesėkmes ir gėdingas akimirkas? Jeigu pasakyčiau, kad labiausiai gėda būna tada, kai supykusi imu klykti ant savo vaikų? Ne rėkti, ne burbėti, ne peikti, o klykti taip garsiai, kad vėliau prisiminus pykina. O jeigu išgirstumėte, kad mano dantyse mažiausiai trys skylės, nes siaubingai bijau odontologų? O jeigu papasakočiau apie savo celiulitą arba trečią papą, kuris atsiranda tarp rankos ir tikrosios krūties, kai apsitempiu ankštą palaidinę? O nugaros riebalus minėjau? O plaukus, kurie styro iš apgamo ant veido? Arba apie savo kompleksus? Tarkim, jeigu pradėčiau knygą nuo pasakojimo, kaip prišlapinau kelnes būdama visiškai suaugusi, ir pasakyčiau, kad tai nebuvo pirmas ir greičiausiai ne paskutinis kartas? Arba patvirtinčiau, kad nepaisydama visų prisipažinimų – juokingų, gėdingų, skausmingų ar šlykščių – jaučiuosi rami? Kad myliu save tokią, kokia esu, net kai darau dalykus, kuriais nesididžiuoju? Ir tai įmanoma todėl, kad žinau, jog tik nuo manęs priklauso, kaip pasikeisiu? Aš kontroliuoju asmenį, kuriuo tapsiu. Su Dievo malone rytoj atsikelsiu ir gausiu naują progą padaryti šį gyvenimą geresnį. Su Dievo malone trisdešimt penkerius metus taip *stengiausi* išmanyti kai kurias gyvenimo sritis (pavyzdžiui, pagaminti tobulą troškinį su sūriu), kad perkandau skersai išilgai. O štai, tarkim,

norėdama valdyti nerimą, turiu nuolatos dirbti vis su ta pačia problema.

Ši kelionė trunka visą gyvenimą, tačiau žinau, kad kiekvieną dieną mokausi ir augu, todėl gyvenu taikiai ir ramiai pati su savimi.

Kas buvo sunku? Kokiu melu apie save taip ilgai tikėjau? Sąrašas kilometrinis. Toks ilgas, kad kiekvieną jo punktą aprašiau atskirame skyriuje. Kiekvienas šios knygos skyrius prasideda melu, kuriuo tikėjau, o toliau pasakoju, kaip tasai melas mane varžė, skaudino, kartais netgi vertė skaudinti kitus. Tačiau pripažindama kiekvieną melą atėmiau iš jo galią. Pasidalysiu su tavimi, kaip keičiau gyvenimą, kad įveikčiau sunkumus: kai kuriuos nugalėjau visam laikui, o kai kurie panašūs į nesibaigiantį šokį, lydimą amžino nesaugumo jausmo.

Dėl ko jaučiuosi nesaugi? Dėl vienokių ar kitokių dalykų, be jokios aiškios tvarkos. Tikiuosi, kad išgirdusi apie tai pasijusi drąsesnė. Tikiuosi, kad mano idėjos bus naudingos, o svarbiausia, miela drauge, viliuosi, kad nusiraminsi žinodama, jog gali tapti tuo, kuo nori būti. Ir sunkiausiais laikais atsiminsi – reikia tik judėti pirmyn, jei ne šuoliais, tai mažais žingsniukais.

*Su meile,
Rach*

Mėlas:

KAS NORS PADARYS MANE LAIMINGĄ

Praėjusią savaitę prisišlapinau į kelnes.

Ne *kiaurai*, kaip kartą vasaros stovykloje, kai buvau dešimties metų. Mes tada žaidėme „Vėliavos pagrobimą“ ir tiesiog nebegalėjau išlaikyti nė sekundės ilgiau. Nenorėjau prisipažinti, kad pričiurinau, todėl išpyliau ant savęs butelį vandens. Tik įsivaizduokite, vos tik mano drabužiai sušlapo, niekas – o užvis svarbiausia, mano stovyklos meilė Kristianas Klarkas – nieko neįtarė. Jau tada buvau išradinga.

Ar kitiems pasirodė keista, kad staiga tapau panaši į šlapią vištą?

Galbūt.

Tik verčiau jau pasirodysiu keistuo­lė nei vieną dieną tapsiu mižne.

O praėjusią savaitę prisišlapinau ne *taip* baisiai. Tiesiog nuo kelių lašų sudrėko kelnaitės: gana įprasta moteriai, išstūmusiai iš savęs tris kūdikius.

Gimdyti – tai tarsi paleisti erdvėlaivį. Viskas pakeliui sunaikinama, o tai reiškia, brangioji, kad sudrėksta kelnaitės. Jeigu tave tokia informacija glumina, darau prielaidą, kad niekada neturėjai šlapimo nelaikymo problemų – su tuo ir sveikinu! Jei­gu mano patirtis tau atrodo prasminga, veikiausiai su šia bėda susiduri ir pati, vadinasi, nusijuokei, nes pati buvai atsidūrusi tokioje padėtyje.

Kieme su vaikais šokinėjau ant batuto ir kažkas paragino mane parodyti triuką – ore paliesti kojų pirštus. Tai vienintelis mano triukas ant batuto, o jeigu jau randu drąsos užlipti ant spyruokliuojančių mirties spąstų, patikėk, atiduodu visas jėgas. Vieną sekundę skrieju oru kaip plonytė komandos palaikymo šokėja, kurią draugės švystelėjo į orą, o kitą – sušlapo mano kelnės. Niekas nepastebėjo, tik mano išdidumą dilgtelėjo, tačiau tai vis tiek įvyko. Teko šokinėti toliau, kad vėjo šuorai išdžiovintų šortus. Juk esu išradinga, pamenate? Laikas irgi buvo tobulas, nes nepraėjus nė trisdešimčiai minučių pasirodė iš anksto už­programuotas feisbuko įrašas, kur matuojusi sukneles Oskarų ceremonijai.

Kol nesusidarei klaidingo įspūdžio – nesu kokia ypatinga įžymybė, kad vykčiau atsiimti Akademijos apdovanojimo, tiesiog esu ištekėjusi už vieno tokio nerealiojo. Jis irgi nėra išskirtinai žavingas, tiesiog toks jo darbas. O tai reiškia, kad kartais man tenka vilkėti princesių sukneles ir gerti nemokamą vyną skaisčiai

nutviekstose pokylių salėse. Tokiais atvejais instagramo ar feisbuko nuotraukose atrodome dailiai sušukuoti, glamūriški, ir internetas pašėlsta. Tai tampa puikia priežastimi, kodėl žmonės ima man rašyti, koks stilingas, madingas ir tobulas yra mano pasaulis. O aš, vėliau skaitydama tuos komentarus, tegaliu galvoti: *Aš ką tik apsičiurinau viešai, apsupta kitų žmonių.* Aš tiesiogine prasme šlapinausi ore, stengdamasi išstemti pakinklines sausgysles nenatūralia poza, kad padaryčiau įspūdį savo trimečiui.

Taigi, mažiau glamūriškos už mane nerasi.

Ir ne tik žvaigždės-irgi-žmonės prasme. Ne taip, kaip tada, kai Gwyneth pasirodė be makiažo su tobula savo oda ir angeliško baltumo plaukais ir bandė mus įtikinti, kad ji tiesiog eilinė mergina, nors vilkėjo keturis šimtus dolerių kainuojančius marškinėlius.

Ne, kalbu tiesiogine prasme.

Aš nesu kerinti. Esu šimtaprocentinė nuoboda, nuobodžiausia, kokią kada esi sutikusi. Man kažkaip pavyko įtikinti tave, kad yra kitaip, nes kuriu gyvenimo stiliaus svetainę su gražiomis nuotraukomis arba kartais mano plaukai instagrame atrodo itin žvilgantys. Deja, sese, leisk pasakyti atvirai: nesu tobula žmona, nesu tobula motina nei tobula draugė ar viršininkė, o juo labiau nesu tobula krikščionė. Toli. Gražu. Iki. To. Nėra nieko, ką daryčiau tobulai, na, gal tik gaminu ir valgau patiekalus, į kuriuos dedama sūrio, bet kiti dalykai, *gyvenimiški* dalykai? O mergyt, čia vargstu.

Jaučiu, kad svarbu tai pasakyti. Faktiškai, svarbu visą knygą paremti ta mintimi, nes noriu būti tikra, kad *išgirdai*.

Pati turiu tiek didelių ir mažų, tiesioginių ir netiesioginių trūkumų, o dar *užsidirbu pasakodama kitoms moterims, kaip pataisyti*

jų gyvenimus. Pasakoju apie treniruočių režimą ir rankų darbo odą šviesinantį šveitiklį. Pasakoju apie tai, kaip paruošti Padėkos dienos pietus ir auklėti vaikus. Pasakoju – ir amžinai susikertu.

Susimaunu. Visą. Laiką.

Ir tai svarbu, nes noriu, kad suprastum, mieloji drauge, jog mes visi *patiriame nesėkmių*. Tačiau net ir tada, kai eilinį kartą susimaunu, neleidžiu, kad mane tai sulaikytų. Kas rytą atsikėlusį vis tiek vėl mėginu tapti geresne savo pačios versija. Būna dienų, kai jaučiuosi labai arti tobulosios savęs. Pasitaiko ir tokių, kai pietums kemšu tepamąjį sūrį. Bet gyvenimo dovana yra ta, kad rytoj mes gauname dar vieną galimybę.

Kartais moterys gauna klaidingos informacijos arba, tiksliau pasakius, mes gauname *tiesiog daug* klaidingos informacijos, kad visai nusiplauname rankas. Gyvename *viskas-arba-nieko* visuomenėje, kuri sako: turiu atrodyti, elgtis, galvoti ir kalbėti tobulai, o jei ne – tiesiog nusispjauti į viską ir liautis bandžiusi.

Tai – kad nustoji bandyti – man kelia didžiausią susirūpinimą. Gaunu laiškelių iš skaitytojų, matau tūkstančius komentarų po savo socialinės žiniasklaidos įrašais. Kai kurios iš jūsų jaučiatės tokios prispaustos gyvenimo, kad pasiduodamos iškeliate rankas. Esi kaip bangų išmestas, potvynio atplukdytas kroviny. Dalyvauti žaidime atrodo per sunku, todėl liaujiesi žaidusi. O taip, niekur nedingai. Vis dar pasirodai darbe, verdi pietus ir rūpiniesi vaikais, vis dar žaidi gaudynių. Ir nuolat jautiesi atsielikanti, užspausta.

Gyvenimas neturėtų visą laiką tavęs nustelbti. Neužtenka vien tik išlikti, gyvenimą reikia *gyventi*.

Bus tokių laikotarpių ar valandėlių, kad viskas kris iš rankų, tačiau akimirkos, kai jautiesi skęstanti, turėtų būti trumpos.

Visas tavo gyvenimas negali būti toks! Brangus tau duotas gyvenimas yra kaip laivas, plaukiantis vandenynu, o tu esi jo kapitonė. Pasitaikys, kad audra mėtys tave po bangas, vanduo plaus denį ar perlauš stiebą per pusę – bet tada turi atsikovoti užleistas pozicijas, išsemti iš laivo visą vandenį kibirą po kibiro. Tada kovoji, kad vėl stotum prie šturvalo. Tai *tavo* gyvenimas. Ir tik tu turėtum būti savo pasakojimo didvyre.

Vis dėlto tai nereiškia, kad turi tapti savanaudė. Nereiškia, kad atsisakai religijos ar tikėjimo dėl kažko aukštesnio. Tik tai, kad prisiimi atsakomybę už savo pačios gyvenimą ir laimę. Kitaip, atviriau, tiesiai į akis pasakius – jeigu esi nelaiminga, *pati kalta*.

Kai sakau „nelaiminga“, turiu galvoje *nelaiminga*. Ne *apimta depresijos, prislėgta*. Tikroji depresija labai priklauso nuo tavo genetinės struktūros ir cheminių medžiagų pusiausvyros organizme. Pati esu išgyvenusi depresiją, tad labai užjaučiu kiekvieną, kuri ja suserga. Taip pat nekalbu apie *liūdesį*. Liūdesys ar širdgėla, kuriuos sukelia nuo tavęs nepriklausančios aplinkybės, pavyzdžiui, širdį gniuždanti mylimojo netektis, nėra greitai ir lengvai išgyvenami dalykai. Liūdesį ir skausmą turi išnešioti ir pažinti, kitaip negalėsi judėti toliau.

Kai sakau „nelaiminga“, kalbu apie nepasitenkinimą, nerimą, irzulį, pyktį – bet kokią emociją, verčiančią mus trokšti pasislėpti nuo gyvenimo, o ne priimti jį išskėstomis rankomis, kaip toje *Creed* dainoje. Nes laimingi žmonės – tokie, kurie mėgaujasi gyvenimu 90 procentų laiko – egzistuoja. Esi jų sutikusi. Tiesą sakant, dabar skaitai vienos iš jų knygą.

Ir todėl manau, kad būtent tai žmonės komentuoja mano nuotraukose. Jie sako: „Tavo gyvenimas atrodo toks tobulas“,

nors, regis, jie turi galvoje: „Atrodo, kad esi laiminga. Atrodai patenkinta. Visada būni optimistiška ir dėkinga. Visada juokiesi“.

Noriu paaiškinti, kodėl...

Pradžia nebuvo lengva. Iš tiesų, jeigu būsiu sąžininga, mano vaikystę geriausiai apibūdina žodis *traumuojanči*. Mūsų namai buvo chaosas: tai euforija, tai dugnas. Būdavo didžiulių giminių ir draugų vakarėlių, kurie baigdavosi riksmomis, muštinėmis ir raudomis. Sienose rasdavosi kumščio dydžio skylių, ant virtuvės grindų duždavo lėkštės. Tėvas stresą išliedavo pratrūkdamas pykčiu; mama tvarkydavosi su juo savaitėmis neišlipdama iš lovos. Kaip ir dauguma panašiai augusių vaikų, aš nežinojau, kad šeima gali gyventi kitaip.

Ir tada, kai man buvo keturiolika, mano vyresnysis, didysis brolis Rajanas nusizudė. To, ką pamačiau ir išgyvenau tą dieną, nepamiršiu iki mirties, tačiau kartu tai mane iš esmės pakeitė. Buvau jauniausia iš keturių vaikų ir gyvenau beveik nesuvokdama gyvenimo už namų durų. Rajanui mirus, ir taip jau neramūs, problemiški namai subyrėjo. Jeigu gyvenimas iki jo savižudybės buvo sunkus, po jos tapo nepakeliamas.

Užaugau per tą vieną dieną. Per sielvartą dėl brolio mirties, per baimę ir sumaištį supratau svarbią tiesą: jeigu noriu geresnio gyvenimo nei mano šeimos, pati turiu jį susikurti.

Kai Rajanas mirė, buvau ką tik įstojusi į vidurinę mokyklą, tad iškart pradėjau mokytis kuo daugiau dalykų, kad galėčiau anksčiau ją pabaigti. Priešpaskutiniaisiais metais gavau atestatą ir persikrausčiau į Los Andželą, artimiausią didmiestį šalia mano gimtojo Kalifornijos miestelio. Provincijos pelytei Los Andželas atrodė vieta, kur gali išsipildyti bet kokia svajonė. Buvau septyniolikos, per jauna, kad galėčiau įsivesti telefono liniją ar

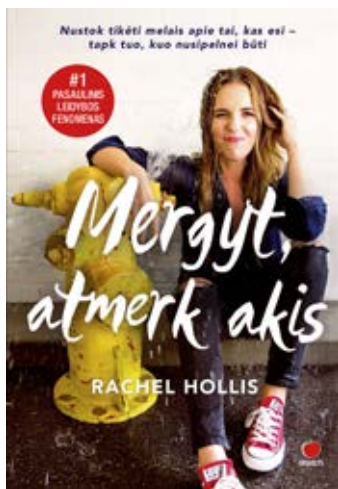
išsinuomoti butą be suaugusiojo parašo, tačiau visas jėgas sutelkiau į tai, kad pagaliau ištrūkčiau. Daug metų gyvenau vaikystės namų chaose galvodama: *Vieną dieną pabėgsiu iš čia ir būsiu laiminga.*

Kaip galėčiau būti nelaiminga Los Andžele? Gėriau kiekvieną jo colį, vos tik pastačiau ten koją. Traukiau karštligišką Holivudo energiją ir derinausi prie bangų ritmo riedėdama į paplūdimį Ramiojo vandenyno pakrantės magistrale. Daugiamatė horizonto linija leido pasijusti pasaulio piliete. Gėrėjausi vaizdais, kuriuos pamato tik pašaliečiai.

Dauguma žmonių nepastebi Beverli Hilso medžių. Jie pernelyg užsižiūri į rezidencijas, įsitaisiusias po jais, tačiau aš pirmiausia pamačiau medžius. Mėgavausi tuo grožiu, nes nieko panašaus nebuvo ten, kur augau. Reikalas tas, kad visi Beverli Hilso medžiai suderinti. Kiekvienoje gatvėje, už kiekvieno kampo, netgi triukšmingo miesto chaose matai tobulai simetriškas eiles: rinkinį Kanarų salų pušų, kamparo medžių ir datulių palmių. Jie buvo susodinti dvidešimtojo amžiaus pradžioje, pagal kraštovaizdžio architekto nurodymus. Tiksliomis eilėmis tie tylūs vieno iš pačių turtingiausių pasaulio miestų sargybiniai supa plačias gatves. Visą gyvenimą praleidusi chaose, mėgavausi ta tvarka.

Pagaliau, – pasakiau sau, – esu ten, kur ir turėčiau būti.

Laikasėjo, keitėsi metų laikai, ir naujasis mano miestas ilgai niui išmokė mane vieno esminio dalyko. Išsikraustai, iškeldaiji ar bėgi? Pasikeičia tik geografinė. Persikėlimas kitur nepakeičia tavo esmės. Pakinta tik vaizdas pro langą. Reikia pačiai pasirinkti būti laimingai, dėkingai ir jausti pasitenkinimą. Jeigu kasdien tai rinksiesi, nepaisydama to, kur esi ar kas vyksta, būsi laiminga.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt